

Arrest

**nr. 88 161 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 28 april 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die per aangetekend schrijven d.d. 30 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Eissa Khail in het district Chahar Dara in de provincie Kunduz. U heeft daar uw hele leven gewoond. U behoort tot de etnische groep van de Pashtun, meer bepaald tot de Naseri. Volgens uw moeder zou u 17 jaar oud zijn. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen en verklaart niet te kunnen lezen of schrijven.

Volgens uw verklaringen was uw vader landbouwer en verkocht hij zijn gewassen op een markt in Kunduz. De Taliban bezocht u tweemaal thuis. Bij een eerste bezoek beschuldigden de Taliban uw vader van het spionneren voor de Amerikanen. De Taliban waarschuwden hem om niet langer naar de bazaar in Kunduz te gaan en spoorden jullie aan om aan de jihad deel te nemen. Uw vader ontkende de beschuldigingen en zette desalniettemin zijn beroepsactiviteiten verder. Bij een tweede bezoek van de Taliban werd uw vader opnieuw aangemaand niet meer naar de bazaar te gaan en werd hij gewaarschuwd dat dit zijn laatste kans was. Een tweetal maanden na het tweede bezoek aan uw huis door de Taliban werd uw vader vermoord. U verbleef op het ogenblik van de moord al drie dagen in de moskee van uw dorp. Dorpsbewoners brachten u op de hoogte van de moord op uw vader. Uw moeder vertelde u vervolgens dat een aantal mannen bij u thuis waren binnengevallen en uw vader hadden neergeschoten. Uw moeder maande u aan om te vluchten omdat de Taliban ook naar u op zoek waren en van plan waren u te vermoorden. Omdat u vreesde dat de Taliban u zouden inzetten om zelfmoordaanslagen te plegen en u zouden vermoorden, besloot u uw land van herkomst te verlaten.

U ging naar uw oom, verbleef er twee dagen en verliet Afghanistan ongeveer een jaar en een maand geleden. Op 29 april 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (geboorteakte), uitgegeven op 8/10/1389 (30/12/2010) en stellende dat u op dat moment 14 jaar was; een briefomslag, verzonden in Kaboel, waarin de taskara zou zijn opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten die daarvan de basis zouden liggen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ter ondersteuning van uw leeftijd, identiteit en herkomst legde u een taskara neer die op 8/10/1389 (30/12/2010) zou zijn uitgegeven door de Hoofddirectie Bevolkingsregistratie Kunduz (zie verklaring DVZ). Deze taskara stelt dat u op de datum van uitgifte 14 jaar was, waaruit zou volgen dat u op de datum van uw gehoor 15, maximum 16, jaar oud zou zijn. Zelf verklaart u hierover dat u uw geboortedatum niet kent maar dat u volgens uw moeder 17 jaar zou zijn (CGVS, p. 4). Er dient te worden op gewezen dat uit de beslissing van de dienst Voogdij op datum van 26 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, blijkt dat u meer dan 18 jaar oud, en dus meerderjarig, bent. Uit het hierboven aangehaalde onderzoek blijkt verder dat u op 16 augustus 2011, de datum van het onderzoek, minstens 21,3 jaar oud was en waarschijnlijk zelfs ouder. Dat is een verschil van minstens 5 jaar met de in uw Taskara gestelde leeftijd en minstens 4 jaar met de leeftijd die u verklaart te hebben. Uw bewering zelf niet te weten wanneer u geboren bent kan het enorme verschil tussen uw werkelijke leeftijd en uw beweerde leeftijd niet verklaren. Het is niet noodzakelijk de exacte geboortedatum te kennen om de leeftijd ongeveer in te schatten. Ook uw bewering analfabeet te zijn kan dit niet verklaren, uit uw verklaringen blijkt verder dat u wel degelijk besef heeft van hoeveelheden en tijdseenheden (CGVS, p.5, 7, 12). Bovendien kan uit het grote leeftijdsverschil worden geconcludeerd dat het bij de neergelegde taskara om een vervalsing gaat. Wat deze taskara betreft is het verder opmerkelijk dat u eerst verklaart dat uw oom die opstuurde (CGVS, p. 21). Nadien beweert u echter dat de taskara die uw oom opstuurde verloren ging en dat u later een enveloppe kreeg toegestuurd in het Sun Hotel die twee taskara's bevatte en waarvan één bestemd was voor een andere jongen die ook in het Sun Hotel verbleef (CGVS, p. 21). Als u vervolgens gevraagd wordt naar de afzender van de brief een zekere Z.(...), blijkt u die verwonderlijk genoeg niet eens te kennen (CGVS, p. 21). Dit alles wijst eveneens in de richting van een georganiseerde handel in documenten. Dat er een bloeiende handel in valse Afghaanse documenten bestaat blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd.

Aan de frauduleus bevonden taskara kan niet langer enig gewicht worden toegekend voor wat betreft het aantonen van uw identiteit, nationaliteit en herkomstregio. Ook de neergelegde enveloppe, waarin u de Taskara zou hebben ontvangen en die door een aan u onbekend persoon uit Kaboel is verstuurd, kan uw identiteit en herkomst niet ondersteunen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kunduz moet verder worden vastgesteld dat uw verklaringen daaromtrent niet kunnen overtuigen. Er dient te worden vastgesteld dat u amper kennis heeft van de sociopolitieke en geografische context in uw regio van herkomst.

Als u namen worden voorgelegd van enkele belangrijke gezagsdaggers uit uw provincie, district en zelfs uw eigen dorp geeft u een aantal bevreemdende antwoorden (CGVS, p. 18 - 21). Gevraagd naar de naam van de gouverneur van de provincie Kunduz, citeert u redelijk vlot de naam ingenieur Omar Takhari, waarbij verondersteld kan worden dat het om ingenieur Mohammad Omar gaat (CGVS, p. 18). De naam Abdul Latif Ibrahim klinkt u echter niet bekend (CGVS, p. 20). Uw antwoorden doen enigszins de wenkbrauwen fronsen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Abdul Latif Ibrahim gouverneur was van de provincie Kunduz van 2002 tot zijn benoeming als gouverneur van de provincie Faryab in 2004. Vanaf 2004 werd het gouverneurschap in uw provincie waargenomen door Mohammad Omar. Wanneer u gevraagd wordt wat u weet over de persoon Mohammad Omar, antwoordt u enkel dat hij gouverneur is (CGVS, p. 18). Uw antwoord is enigszins merkwaardig. Mohammad Omar had niet alleen een betrekkelijk lange staat van dienst als gouverneur van uw provincie; het is opmerkelijk dat u geen enkel gewag maakt van de aanslag in oktober 2010 in de provincie Takhar waarbij hij om het leven kwam (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Hij was immers de hoogst geplaatste regeringsfunctionaris die in 2010 in Afghanistan bij een aanslag om het leven kwam en de eerste gouverneur sinds 2008. Bij de bomaanslag in de provincie Takhar kwamen daarbij nog eens minstens veertien mensen om het leven en vielen er meer dan 30 gewonden. Het is opmerkelijk dat u dit niet eens vermeldt. Redelijkerwijs kan verondersteld worden dat de aanslag op uw gouverneur u niet kan ontgaan. De moord op gouverneur Omar kwam meer dan uitgebreid aan bod in de Afgaanse media en dergelijke incidenten vormen doorgaans het gespreksonderwerp op markten zoals die dewelke u vader frequenteerde en een gemeenschapscentrum als een dorpsmoskee, waar u naar eigen zeggen wel wat tijd in doorbracht. Evenmin bent u op de hoogte dat Mohammad Omar in 2010, toen u nog in Afghanistan verbleef, als gouverneur opgevolgd werd door Mohammad Anwar Jikdalik. Gezien u uw gans leven in Eissa Khail heeft geleefd (CGVS, p. 4), mag worden verondersteld dat de gouverneurs van uw provincie u lang niet onbekend zijn en dat u spontaan ook duiding kan geven bij hun persoon. Gouverneurs spelen immers een sleutelrol in de lokale overheidsstructuren in Afghanistan en zijn verre van onbekende namen voor de lokale bevolking. Ze hebben aanzienlijke autonomie en genieten een zekere machtsreputatie, waaraan ze nu net hun benoeming te danken hebben. Dat u de naam van de vorige gouverneur Abdul Latif Ibrahim niet kent, u blijkbaar niet op de hoogte bent van de moord op gouverneur Mohammad Omar en bovendien geen weet heeft dat hij opgevolgd werd door Mohammad Anwar Jikdalik erodeert uw bewering afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Als u vervolgens gevraagd wordt naar de districtschef van Chahar Dara antwoordt u vlot en correct Wahidullah Omarkhail (CGVS, p. 20). Opmerkelijk genoeg echter situeert u zijn broer Abdul Momen Omarkhail, die Abdul Wahid Omarkhail als districtschef opvolgde nadat deze laatste omkwam bij een zelfmoordaanslag, als een leider van de Taliban (CGVS, p. 18). De politiechef van uw district Lt. Col. Ghulam Mohiuddin is u blijkbaar dan weer niet bekend (CGVS, p. 18 en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gepeild naar uw kennis over de persoon Generaal Daud Daud, antwoordt u eerst ontkennend en verwijst dan maar naar de figuur van Mohammed Daud Khan (CGVS, p. 18). Mohammed Daud Khan was, zoals u beweert, president van Afghanistan van 1973 tot 1978. Generaal Daud Daud zou echter geen onbekende voor u mogen zijn. Als rechterhand van Ahmad Shah Massoud en als militair commandant van de Noordelijke Alliantie speelde hij immers een cruciale rol in de slag om Kunduz tegen de Taliban en Al Qaeda in 2001. In 2009 was hij Onderminister voor drugsbestrijding en werd in 2010 benoemd tot regionaal politiebevelhebber in de noordelijke provincies (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Generaal Daud Daud stond bekend als een fervent opponent van de Taliban en werd gezien als iemand die daadwerkelijk kon bijdragen aan de stabilisatie van de volatiele provincies in het Noorden waar uw provincie toe behoort. Onder andere om die reden werd hij benoemd tot regionaal politiebevelhebber in het Noorden van Afghanistan. Nog terzijde gelaten dat u dergelijk hooggeplaatste figuren niet kent, het feit dat de naam van uw eigen dorpshef u niets zegt, is opmerkelijk. Immers, wanneer u gevraagd wordt naar de figuur van Omar Khan, blijkt u de man niet te kennen (CGVS, p. 18). Dat u een figuur als uw eigen dorpshef, een gezagsdrager uit uw directe leefomgeving, niet eens kent, is volstrekt incompatibel met uw beweringen dat u uw gans leven gewoond heeft en afkomstig bent in Eissa Khail.

Gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw district verwijst u spontaan en correct een incident dat zich in 2009 afspeelde nabij Omarkhel, waarbij twee olietankers die gekaapt werden door de Taliban beschoten werden door NATO-vliegtuigen en waarbij meer dan 90 slachtoffers vielen (CGVS, p. 19). Verder bevraagd over incidenten in uw district, minimaliseert u die tot enkele problemen met de Taliban (CGVS, p. 19). Waar u echter verwonderlijk genoeg geen melding van maakt is de vernieuwde en alarmerende aanwezigheid sinds een aantal jaren van de Taliban in uw district. Nog opmerkelijker is het feit dat u wel spontaan een incident illustreert dat zich verderop buiten uw dorp afspeelde, maar u geen weet heeft van de incidenten die zich in uw eigen dorp voordeden. Wanneer u bevraagd wordt naar specifieke incidenten in uw dorp met Duitse soldaten antwoordt u dat er wel wat

gevechtjes plaatsvonden met de Taliban (CGVS, p. 19). Opmerkelijk genoeg geeft u geen enkele info over een aanval in april 2010 door de Taliban op een Duitse patrouille in uw eigen dorp die u moeilijk kan ontgaan zijn. Daarbij kwamen drie Duitse soldaten om het leven en vielen nog eens vijf gewonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Over dit incident circuleerden foto's waarop de Taliban trots poseerde bij vernielde Duitse legervoertuigen. Ook deze aanval kwam aan bod in de media en het is verre van aannemelijk dat een dergelijk incident dat zich nota bene afspeelt in uw eigen dorp u zou ontgaan zijn.

Ten slotte bevat ook uw geografische kennis opmerkelijke lacunes. U mag dan wel op de hoogte zijn dat de rivier in uw district in de richting stroomt van de Amu maar u weet blijkbaar niet dat deze rivier de grens vormt van uw provincie met Tajikistan (CGVS, p. 18). Ook uw beweringen dat er in uw district tamelijk veel bossen zijn is niet in lijn met topografische informatie waarover het Commissariaat beschikt. Een deel van uw district bestaat uit geïrrigeerd land, terwijl het overgrote deel eerder dor gebied is waar bossen nagenoeg niet eens voorkomen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Als u naar een wat gedetailleerde beschrijving van uw district gevraagd wordt, kan u niet veel meer kwijt dan dat er bossen en velden en huizen zijn. Uw beperkte kennis wringt met uw beweringen dat u hielp bij de landbouwactiviteiten van uw vader. Redelijkerwijs zou van iemand die mee het land bewerkt verondersteld worden dat hij over een meer omstandige topografische kennis beschikt van het gebied waar hij woont.

Als u ten slotte gevraagd wordt welke steden u tegenkwam op uw tocht van Kunduz naar Kabul somt u lukraak een aantal provincies op die u eerder zigzaggend doorheen Afghanistan voeren maar geen reëel beeld vormen van steden die u tussen Kunduz en Kabul passeert (CGVS, p. 21). Bovenstaande vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Het door u voorgehouden profiel van minderjarige analfabeet en uw gebrek aan scholing vergoelijkt uw gebrekkige kennis niet. Het is niet omdat u geen onderwijs zou genoten hebben dat u verstoken bent van enige kennis. In alle redelijkheid kan van u verwacht worden dat indien u beweert afkomstig te zijn van een bepaald dorp en district u enigszins correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op uw directe leefomgeving.

Trouwens is uw bewering dat u analfabeet bent twijfelachtig. U ging immers naar de Koranschool om de Koran te studeren, u herkent Arabisch schrift en u kan de Koran lezen (CGVS, p. 6)

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u uw beweerde herkomst uit het district Chahar Dara in de provincie Kunduz niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit het voorgaande volgt dat ook de aangehaalde vervolgingsfeiten in deze regio niet aannemelijk zijn. Ook bij uw verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten dienen echter een aantal ernstige vragen gesteld worden. Ten eerste is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent op welke markt uw vader zijn gewassen verkocht in Kunduz. Hierover bevroegd antwoordt u dat uw vader u nooit zou verteld hebben waar hij zijn gewassen verkocht en u zou hem dat ook nooit gevraagd hebben (CGVS, p. 9). Uit uw gehoor blijkt echter dat u actief betrokken was bij de landbouwactiviteiten van uw vader; u hielp hem bij het bewerken van het land, u weet hoe hij zijn producten transporteerde naar de markt en op welke dagen er markt werd gehouden (CGVS, p. 7 en 8). Redelijkerwijs kan dan ook verondersteld worden dat u hierover met uw vader praat en dat u op de hoogte bent naar welke markt in Kunduz hij gaat. Dat u dit niet zou weten is niet aannemelijk. Het betreft hier immers geen klein detail; het gaat hier niet alleen over de plaats waar uw vader het gezinsinkomen verwierf maar over de plek die aanleiding gaf tot de bedreigingen van de Taliban. Ook wat dit laatste betreft dienen een aantal kanttekeningen geplaatst te worden. U verklaart dat uw vader beschuldigd werd van spionage voor de Amerikanen en hij daarom niet meer naar de markt in Kunduz mocht gaan. Het is enigszins bevreemdend dat dergelijke handelingen in verband zouden gebracht worden met spionage voor de Amerikanen. Het is net eigen aan het beroep van landbouwer dat hij zijn gewassen verkoopt op een markt. U stelt zelf dat uw vader er gewoon zijn groenten verkocht en hij niet spioneerde (CGVS, p. 9). Waarom dan dergelijke handelingen in verband kunnen gebracht worden met spionage voor de Amerikanen en waarom nu net uw vader hiervan beschuldigd werd, maakt u in uw verklaringen ook niet aannemelijk. Redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u, geconfronteerd met dergelijke bedreigingen, het met uw vader zou hebben over die bewuste markt, quod non blijkbaar. Bovendien is het al even opmerkelijk vast te stellen dat u eerst stelt dat u niet weet waarom de Taliban uw vader verdacht van spionage om later tijdens uw gehoor te verklaren dat anderen dat zouden hebben doorgegeven of dat hij gezien zou zijn in de bazaar (CGVS, p. 9 en 12).

Ook uw haast fatalistische reactie, die van uw vader en de overige gezinsleden op de bezoeken en bedreigingen van de Taliban zijn wel erg bevreemdend. Uw vader zou machteloos zijn geweest en gezegd hebben: "dat er zou gebeuren wat er zou gebeuren" en "als ze hem wouden vermoorden dat ze dat dan gerust mochten doen" (CGVS, p. 11 en 14). Ook uzelf en de overige gezinsleden reageerden volstrekt gelaten op de bedreigingen. U verklaart dat u daar niets op kon zeggen en blijkbaar ook uw moeder, broers en zussen vertoonden amper enige reactie (CGVS, p. 11, 12 en 14). U

stelt zelfs dat dit het probleem was van uw vader en dat hij daar moest over beslissen (CGVS, p. 14). Uw haast schouderophalende reactie staat wel in schril contrast met de ernst van deze incidenten. De bedreigingen en hun mogelijke gevolgen waren niet het probleem van enkel uw vader maar hebben een weerslag op gans uw gezin. In alle redelijkheid kan verondersteld worden dat hierover dan ook binnen uw gezin zou gesproken worden. En dat indien dergelijke feiten zich daadwerkelijk zouden voorgedaan hebben, jullie op z'n minst een aantal voorzorgsmaatregelen zouden omwille van jullie eigen veiligheid. Maar ook dit laatste blijkt niet eens het geval te zijn geweest (CGVS, p. 12). U legde niet eens een klacht neer bij de politie, zelfs niet na de moord op uw vader (CGVS, p. 11, 15 en 20). Uw antwoord dat uw hele familie gevisieerd wordt als u naar de politie zou gaan, vergoelijkt niet dat u naliert de hulp in te roepen van de lokale autoriteiten.

Ook uw beschrijvingen van de bezoeken van de Taliban aan uw huis zijn zo vaag en weinig spontaan dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen. Als u gevraagd wordt om de Taliban te beschrijven antwoordt u in eerste instantie dat het gewoon mensen waren (CGVS, p. 10). Maar ook na herhaaldelijke vragen hen in meer detail te beschrijven raakt u niet verder dan een aantal stereotype persoonsbeschrijvingen (CGVS, p. 10 en 13). Wanneer u daarenboven gevraagd wordt wanneer de Taliban u een bezoek bracht en wat er zich tijdens die bezoeken precies afspeelde, blijft u vaag en herinnert u zich nog maar weinig.

Bovendien biedt uw relaas over de omstandigheden van de moord op uw vader en de feiten die zich erna afspeelden al evenmin zuurstof aan uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen zijn op een aantal punten inconsistent en zijn bovendien volstrekt onaannemelijk. Op het ogenblik van de moord op uw vader was u al drie dagen aan het studeren in de moskee van uw dorp (CGVS, p. 15 en 16). U beweert dan dat uw moeder u over de moord op uw vader berichtte toen u naar huis kwam (CGVS, p. 15), maar verklaart dan wat later dat enkele mensen uit het dorp u op de hoogte brachten (CGVS, p. 16). Nog opmerkelijker worden uw beweringen wanneer u eerst stelt dat u het lichaam van uw vermoorde vader, dat ergens bij u in huis lag, nog gezien heeft om dan wat verderop tijdens uw gehoor te verklaren dat uw vader al lang begraven was toen u naar huis kwam (CGVS, p. 17). Dergelijke inconsistenties, uw vage beschrijvingen over de momenten na de moord en de begrafenis van uw vader en het feit dat u zich niet eens de moeite getroostte om de begrafenis van uw vader bij te wonen (CGVS, p. 17), ontzegt elke credibiliteit aan uw asielrelaas.

Concluderend wordt er dus vastgesteld dat enerzijds uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast door uw fraude betreffende uw minderjarigheid. Daarnaast blijkt ook rechtstreeks uit uw verklaringen dat noch aan uw herkomst uit het district Chahar Dara in de provincie Kunduz noch aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geloof kan worden gehecht. Deze elementen kunnen dan ook niet de basis vormen van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist maar vormt op zich geen voldoende basis om te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is of dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Uw Afghaanse nationaliteit vormt evenmin een voldoende basis om te besluiten dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit een regio waarop deze bepalingen van toepassing zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 57/6 voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 22 van de Grondwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële en de formele motiveringsverplichting. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“A. Weergave artikelen Belgische wetgeving in verband met de erkenning als vluchteling en de toekenning van subsidiaire bescherming: Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980

*“Art. 48 (...)
Art. 48/2 (...)*

Art. 48/3 (...)
Art. 48/4 (...)
Art. 48/5 (...)

B. Schending van de art. 48/4, 57/6 voorlaatste lid en 62 Vreemdelingenwet. Schending van art. 22 Grondwet Schending van de zorgvuldigheidsverplichting; schending van de materiële en formele motiveringsverplichting

4.2.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing het volgende:

- *De Commissaris-generaal aanvaardt verzoekers taskara niet omdat er elementen zijn die wijzen op valse handel en er een vermoeden bestaat dat dit document eveneens vals zou kunnen zijn ;*
- *De Commissaris-generaal is niet overtuigd van verzoekers afkomst uit Kunduz; de verzoeker zou onjuist antwoorden op vragen met betrekking tot politieke machthebbers, veiligheidsincidenten en geografische kennis;*
- *De Commissaris-generaal betwijfelt de Afghaanse nationaliteit niet maar wel de afkomst uit Kunduz zodat de subsidiaire bescherming wegens de onveiligheid in deze regio niet kan toegekend worden.*

4.2.2. Er kan waargenomen worden dat de motivering van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet draagkrachtig en zorgvuldig kan zijn.

4.2.2.1. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld. Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich eveneens op aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zo is het bij wet verplicht om een concrete en correcte vermelding te maken van alle omstandigheden van verzoekers zaak. Inderdaad, art. 57/6, voorlaatste lid Vreemdelingenwet stelt expliciet dat de beslissing van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met redenen omkleed dienen te zijn "met vermelding van de omstandigheden van de zaak". Dit is duidelijk niet gebeurd aangezien niet alle feitelijke gegevens die door de verzoeker correct werden opgesomd worden weergegeven in de bestreden beslissing. Zo wordt door de Commissaris-generaal wel aangegeven dat de verzoeker bepaalde vragen spontaan en correct beantwoord (bv. inzake de kaping van olietankers en de namen van enkele gezagdragers) maar niet alle juiste antwoorden worden door de Commissaris-generaal opgegeven.

Dit geeft evident een vertekend beeld.

- *Omwille van de opsomming van (naar de mening van de Commissaris-generaal) onjuiste antwoorden, lijkt de kennis van de verzoeker meer beperkt aangezien hier tegenover niet de juiste antwoorden van de verzoeker worden geplaatst.*
- *Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geplaatst noch bevoegd om de juiste antwoorden van de verzoeker zelf uit te zoeken.*

Hierdoor berust de bestuursbeslissing niet op een zorgvuldige afweging van alle omstandigheden van de zaak.

4.2.2.2. De bestreden beslissing is verder kennelijk ondraagkrachtig gemotiveerd. Dat een bestuurshandeling slechts draagkrachtig kan zijn gemotiveerd als de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De motivering zou de beslissing maar kunnen schragen wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003. aft. 867.393).

Het standpunt van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omtrent de bewijslast is immers problematisch te noemen. De Commissaris-generaal stelt immers dat de verzoeker weliswaar kan geloofd worden omtrent zijn Afghaanse nationaliteit, maar dat er, niettegenstaande de aanwezigheid van juiste antwoorden omtrent de provincie Kunduz, niet geloofd kan worden dat de verzoeker daadwerkelijk afkomstig is van deze provincie.

Gezien in de context van de Afghaanse orale cultuur waar het geschrift geen belangrijke plaats kent, is het niet onlogisch dat de verzoeker niet aan de hand van harde bewijzen, zijnde geschriften, kan aantonen dat hij van Kunduz afkomstig is en er vervolgingsproblemen riskeert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Daarom beroept de verzoeker zich op de note on burden of proof (UNHCR-16/12/1998) die met betrekking tot het niet hebben van documenten als "tastbaar bewijs" stelt: (...)

4.2.2.3. Overeenkomstig de Guide des Procedures et Critères dient inderdaad heel omzichtig omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust en wordt deze gedeeld tussen de kandidaat vluchteling en de onderzoeker: (...)

Er kan dan ook niet op redelijke wijze door de Commissaris-generaal worden voorgehouden dat de verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast.

Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève waarnaar art. 48/3 Vreemdelingenwet verwijst, een vluchteling elke persoon is die (...)

Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Dat in dezen zeer nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt: (...)

De motivering dat de verzoeker wel overtuigt de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar niet overtuigt afkomstig te zijn van Kunduz, faalt duidelijk. De beschikbare informatie toont aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan jaar na jaar verslechtert en de plaatselijke troepen niet in staat zijn om bij gebrek aan steun van de westerse troepen, de veiligheid te garanderen. In Kunduz heerst een algemene onveiligheid die een reëel risico op ernstige schade schept in hoofde van burgers die uit deze provincie afkomstig zijn. Het is dan ook duidelijk dat de beslissing moet hervormd worden. De verzoeker dient de subsidiaire bescherming te worden geboden. Minstens is de beslissing niet gedragen door een zorgvuldig onderzoek zodat deze vernietigd dient te worden."

2.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 22 van de Grondwet aanvoert, is het middel niet ontvankelijk. Verzoeker werkt dit in zijn middel immers geenszins uit, noch toont hij aan op welke wijze die grondwetsbepaling zou kunnen geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

2.3. De artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de beslissing van de Dienst Voogdij van 26 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van verzoekers leeftijd, waaruit blijkt dat hij meer dan 18 jaar oud en dus meerderjarig is. Uit het onderzoek, zo wordt verder toegelicht, blijkt dat verzoeker op de datum van het onderzoek, 16 augustus 2011, minstens 21,3 jaar oud was en waarschijnlijk ouder, wat een verschil van minstens 5 jaar uitmaakt met de leeftijd vermeld in de door hem aangebrachte taskara en minstens 4 jaar met de leeftijd die hij zelf verklaart te hebben. Verzoeker biedt, zo stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast, geen afdoende verklaring voor dit verschil tussen zijn werkelijke leeftijd en zijn beweerde leeftijd. Uit het grote leeftijdsverschil leidt de commissaris-generaal af dat de neergelegde taskara een vervalsing is. Wat die

taskara betreft wordt voorts gewezen op een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent de persoon die het vanuit Afghanistan naar hem zou hebben opgestuurd. Tevens wordt in dit verband vastgesteld dat verzoeker niet eens de afzender kent van de brief waarin de taskara werd opgestuurd. Dit alles wijst in de richting van een georganiseerde handel in valse Afghaanse documenten. De commissaris-generaal oordeelt dat aan de frauduleus bevonden taskara dan ook niet langer enig gewicht kan worden toegekend voor wat betreft het aantonen van verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomstregio. De neergelegde enveloppe kan evenmin verzoekers identiteit en herkomst ondersteunen. Wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit Kunduz wordt door het Commissariaat-generaal gesteld dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker amper kennis heeft van de sociopolitieke en geografische context in zijn regio van herkomst. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker de naam van de vorige gouverneur Abdul Latif Ibrahimi niet kent, hij blijkbaar niet op de hoogte is van de moord op gouverneur Mohammad Omar en daarnaast niet weet dat voornoemde opgevolgd werd door Mohammad Anwar Jikdalik. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn bewering afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. De vaststelling dat verzoeker daarenboven zelfs zijn eigen dorps hoofd niet kent is volstrekt overtuigend met zijn beweringen afkomstig te zijn uit en zijn hele leven gewoond te hebben in Eissa Khail. Het Commissariaat-generaal acht het voorts zeer opmerkelijk dat verzoeker, gevraagd naar specifieke veiligheidsincidenten in zijn dorp met Duitse soldaten, geen enkele informatie gaf over een aanval in zijn dorp in april 2010 door de Taliban op een Duitse patrouille. Deze aanval kwam aan bod in de media en het is niet aannemelijk dat een dergelijk incident dat zich in zijn eigen dorp afspeelde verzoeker zou zijn ontgaan indien hij daar werkelijk zou verbleven hebben. Verder wordt gesteld dat verzoekers beperkte topografische kennis wrijft met zijn beweringen dat hij zijn vader hielp bij diens landbouwactiviteiten. Verzoekers voorgehouden profiel van minderjarige analfabeet en zijn gebrek aan scholing vergoelijkt geenszins zijn gebrekkige kennis, zo meent de commissaris-generaal. Bovendien is verzoekers bewering analfabeet te zijn twijfelachtig, gelet op zijn Koran studies. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker zijn beweerde herkomst uit het district Chahar Dara in de provincie Kunduz niet aannemelijk maakt zodat bijgevolg ook de aangehaalde vervolgingsfeiten in deze regio niet aannemelijk zijn. Hoe dan ook kunnen er een aantal ernstige vragen te worden gesteld bij verzoekers verklaringen betreffende de beweerde vervolgingsfeiten. Dienaangaande wordt onder andere opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker er niet van op de hoogte is op welke markt in Kunduz zijn vader gewassen verkocht, verzoeker in zijn verklaringen niet aannemelijk maakt waarom diens landbouwactiviteiten in verband kunnen gebracht worden met spionage voor de Amerikanen en waarom nu net zijn vader hiervan beschuldigd wordt, en het opmerkelijk is vast te stellen dat verzoeker eerst aangaf niet te weten waarom de Taliban zijn vader van spionage verdacht, maar hij vervolgens later tijdens zijn gehoor opeens verklaarde dat anderen dat zouden hebben doorgegeven of dat zijn vader gezien zou zijn in de bazaar. Er wordt ook gewezen op de reactie van verzoeker en van zijn gezin op de bezoeken en bedreigingen van de Taliban. Verzoeker liet immers na de hulp in te roepen van de lokale autoriteiten en heeft voor dit verzuim geen afdoende uitleg. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt, zo wordt verder in de beslissing overwogen, verder ondermijnd door zijn vage en weinig spontane beschrijvingen van de bezoeken van de Taliban aan hun huis. Voorts wordt geoordeeld dat inconsistenties in verzoekers verklaringen, zijn vage beschrijvingen over de momenten na de moord op en begrafenis van zijn vader en het feit dat hij zich niet de moeite getroostte om de begrafenis van zijn vader bij te wonen, verder elke geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas onttrekt. In de bestreden beslissing wordt tot slot gesteld dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt, maar op zich geen voldoende basis vormt om te besluiten dat er een gronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekers Afghaanse nationaliteit vormt, zo wordt eraan toegevoegd, evenmin een voldoende basis om te besluiten dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet aangezien hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit een regio waarop deze bepaling van toepassing is.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift niets inbrengt tegen de verschillende, in punt 2.4. weergegeven, concrete overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker, die bezwaarlijk op ernstige wijze kan voorhouden dat de bestreden beslissing niet omstandig werd gemotiveerd, laat die pertinente motieven nagenoeg ongemoeid en onderneemt geen serieuze poging om ze *in concreto* te weerleggen noch om dienaangaande een aannemelijke verklaring te geven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een louter theoretisch, abstract en niet-gepersonaliseerd betoog over de bewijslast, de motiveringsplicht en de definitie van vluchteling zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Wat zijn kritiek inzake (het *in casu* niet naleven van) artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat noch deze, noch een andere bepaling van die wet, en evenmin het

zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, de commissaris-generaal ertoe verplicht in zijn beslissingen inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus alle omstandigheden van de zaak te vermelden. In tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, was de commissaris-generaal er dan ook geenszins toe gehouden alle door hem tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal correct weergegeven feitelijke gegevens en juist beantwoorde vragen, waarvan hij overigens nalaat te preciseren welke deze mogen zijn, in de bestreden beslissing op te nemen. Met zijn algemeen betoog inzake de bewijslast in asielzaken, in welk verband hij verwijst naar de Proceduregids en de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde *'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims'* van UNHCR, gaat verzoeker eraan voorbij dat niet het feit dat hij dienaangaande geen bewijs neerlegt, doch wel het gegeven dat hij slechts over een zeer beperkte socio-politieke en geografische kennis met betrekking tot die regio beschikt, de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat verzoeker zijn beweerde herkomst uit het district Chahar Dara in de provincie Kunduz niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Verzoeker onderneemt niet de minste poging een aannemelijke verklaring te geven voor zijn beperkte geografische en socio-politieke kennis. Nu zij op generlei wijze worden ontkracht door verzoeker blijven de verschillende motieven van de bestreden beslissing allen onverminderd gehandhaafd en de Raad maakt deze tot de zijne. Ten slotte wordt er op gewezen dat het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk is vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Kunduz, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kunduz zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

2.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER